

РЕШЕНИЕ

№ 3946

гр. София, 22.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-17 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Стилияна Григорова

при участието на секретаря Мария Т. Методиева
като разгледа докладваното от Стилияна Григорова Гражданско дело № 20221100105786 по описа за 2022 година

Делото е образувано по искова молба на И. В. Р. срещу Прокуратурата на РБ за осъждането ѝ да му заплати сумата от 200 000 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от незаконно обвинение в престъпление, сумата от 12 760 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в разходи за адвокатско възнаграждение за защита в наказателното производство и 356.21 лева имуществени вреди – заплатени здравноосигурителни вноски за периода 01.05.2015 г. – 22.11.2016 г., ведно със законните лихви от 07.08.2019 г. до окончателното изплащане. Ищецът твърди, че на 24.06.2014 г. С.Г.-Б., прокурор в ОП – Плевен подала срещу него сигнал в ДАНС, а с постановление от 27.03.2015 г. било образувано досъдебно производство.

Преди образувано на следственото дело, на 06.10.2014 г. ДАНС отправил искане до СГС да разрешаване използването на специални разузнавателни средства за срок от 60 дни. СГС разрешил прилагане на оперативни способности наблюдение – зрительно и чрез технически средства, подслушване чрез използване на технически средства, слухово или по друг начин, проследяване – зрительно или чрез използване на технически средства, проникване чрез използване на технически средства и документиране чрез фотографирание, видеозаписване, звукозаписване и филмиране върху материални носители.

По молба от 02.12.2014 г. на ДАНС прилагането на оперативните способности било разрешено за още 120 дни.

В периода от 15.04.2015 г. до 21.04.2015 г. ищецът бил командирован в гр. Трир, Германия. В този период научил в телефонен разговор със съпругата си

за привличането му като обвиняем и предстоящо предявяване на постановлението от 17.04.2015 г., с което бил привлечен като обвиняем за престъпление по чл. 289, пр. 2 от НК.

Това постановление му било предявено на 21.04.2015 г., когато Р. бил разпитан в качеството на обвиняем. Наложили му мярка за неотклонение „парична гаранция“ в размер на 3 000 лева.

С решение от 30.04.2015 г. на ВСС бил временно отстранен от заеманата от него длъжност „административен ръководител – окръжен прокурор на ОП – Плевен“ до приключване на наказателното преследване.

С постановление от 01.09.2015 г. бил привлечен като обвиняем и за престъпление по чл. 289, пр. 3 от НК.

На 12.09.2015 г. ПРБ изготвила и внесла в СГС обвинителен акт.

Производството по образуването НОХД № С-67/2015 г. било разгледано по реда на глава 21 от НПК и на 13.06.2016 г. съдът постановил присъда, с която Р. бил признат за невиновен по повдигнатото му обвинение.

С решение от 23.11.2016 г. Прокурорската колегия на ВСС го възстановила на длъжността „прокурор в ОП – Плевен“.

На 05.12.2016 г. Прокуратурата направила ново искане за отстраняването му от длъжност по реда на чл. 69 от НПК, но състав на САС отхвърлил това искане.

Според мотивите на оправдателната присъда по НОХД № С-67/2015 г. на СГС, И. Р. не бил извършил престъпление.

По подаден от ПРБ протест в САС се образувало ВНОХД № П-2/2017 г. и с решение от 22.03.2017 г. оправдателната присъда на СГС била потвърдена.

С решение от 17.07.2017 г. състав на ВКС отменил решението на САС и върнал делото за ново разглеждане от друг състав на САС от стадия на съдебното заседание.

С решение от 31.08.2018 г. по ВНОХД № П-48/2017 г. САС отново потвърдил първоинстанционната присъда.

С решение от 07.08.2019 г. ВКС оставил в сила решението на САС и на тази дата присъдата влязла в сила.

До отстраняване от длъжност на 30.04.2015 г., от 16.11.2011 г. И. Р. заемал ръководна длъжност – административен ръководител окръжен прокурор на ОП – Плевен. В периода на работата си като магистрат бил двукратно поощряван – през 2009 г. и през октомври 2014 г. Паралелно с изпълнение на преките си служебни задължения предприемал действия за повишаване на професионалната си квалификация и подготовка. Участвал в национални и международни обучения, семинари и конференции. Оглавявал международен екип за разследване на територията на ОП – Велико Търново. При атестиране през 2014 г. получил най-високата оценка за работата му като прокурор и административен ръководител. От 1999 г. бил член на Асоциацията на

прокурорите в Република България, като от 12.06.2010 г. бил избран за член на УС и за неин заместник председател. През 2015 г. подал оставка, тъй като счел, че не е редно да е в ръководните органи на Асоциацията, докато е обвиняем.

Когато научил от съпругата си за призоваването му да се яви за предявяване на постановление за привличане като обвиняем, споделил с колегите, с които бил в командировка. Това го натоварило психически. Спешността на връчването на призовката предполагало възможност да бъде задържан под стража при завръщането си в България. Обсъдил със съпругата си необходимостта от дрехи и средства за лична хигиена с оглед евентуално пребиваване в ареста. Тя плачела и състоянието й допълнително притеснило Р.. Страдал за нея и за децата си и обмислял варианти за поемане на грижите за тях. Притеснявал се и за възрастните си родители.

На 21.04.2015 г. пресслужбата на ПРБ разгласила съобщение до всички национални медии за привличането му като обвиняем за извършено престъпление против правосъдието и за предстоящото му отстраняване от длъжност. Това го zlepоставило в обществото и опозорило доброто му име на гражданин и професионалист. В Плевен обвинението представлявало предмет на разговори в негативен за ищеца план. Проявената явна несправедливост спрямо Р. му повлияла изключително негативно, емоционално и професионално. Чувал неприятни подмятания за себе си. За да избегне допълнително психическо натоварване, ограничил контактите си с колеги и приятели.

Въпреки убеждението си, че е налице нелепа грешка и се провежда преднамерена атака срещу него, Р. се ужасявал при мисълта, че може да бъде осъден несправедливо, ведно с негативните от това последици за членовете на семейството му.

Научил за използваните спрямо него специални разузнавателни средства и това го направило мнителен, затворен и подозрителен към помещенията, в които се намирал. Все още изпитвал притеснение и унижение, че е обект на подслушване, следене, фотографиране или заснемане.

Наказателното производство продължило 5 години, 1 месец и 6 дни. Провели се 9 съдебни заседания, като при всяко от тях изпитвал тревоги. Живеел в непрестанни и ежедневни притеснения за жИ.та си. Бил потиснат и стресиран. Сънят му станал неспокоен.

Сериозно се влошило и здравословното му състояние. Развил хипертония и се оплаквал от силно главоболие, както и от завишени стойности на кръвната захар. За овладяване на състоянието си се наложило да приема медикаменти.

През периода на временното му отстраняване от длъжност бил с прекъснати здравноосигурителни права, изпитал финансови затруднения, тъй като имал три деца, най-малкото от които на 4 месеца, а съпругата му била по майчинство и с намалена трудоспособност с решение на ТЕЛК. Не можел да

започне друга работа, нямал право на обезщетение за безработица, налагало се да търси парични заеми от колеги и приятели.

Отделял продължително време, сили и средства за организиране на защитата си в наказателното производство, вместо да прекарва времето със семейството си и да се грижи за образованието и възпитанието на трите си деца.

Допълнително притеснение изпитвал от 11-годишната си дъщеря, която му задавала въпроси за това, което се говори за баща ѝ.

Неудобство почувствал и от нуждата да поиска заем от баща си за заплащане на паричната гаранция от 3 000 лева, както и допълнителни заеми за заплащане на адвокатски хонорари, за лични медицински прегледи и за обслужване на отпуснат кредит.

Поради привличането му като обвиняем не могъл да участва в конкурсната процедура за избор на административен ръководител на ОП – Плевен за следващ мандат, както и за участие в други конкурси за кариерно израстване.

Независимо от постановената оправдателна присъда, наказателното преследване и широкото медийно отразяване го лишили от възможността да бъде възстановено доброто му име в обществото и в професионалните среди. И досега чувствал негативите за личността и кариерата си.

Пресслужбата на ПРБ не проявила никаква активност за медийно отразяване на оправдателната присъда. Това подсилило у Р. чувството на изоставеност, отхвърляне и страх за професионалното му бъдеще. Притеснявал се за развитието на кариерата си и за отношението на ръководството на ПРБ към него. В очите на обществото Р. останал нереабилитиран.

Неимуществените вреди от повдигане и поддържане на обвинение оценява на сумата от 200 000 лева.

За процесуално представителство и защита в наказателното производство заплатил сума на обща стойност 12 760 лева адвокатски хонорари.

За периода 01.05.2015 г. – 22.11.2016 г. заплатил здравноосигурителни вноски на обща стойност 356.21 лева.

Моли ответникът да бъде осъден да му заплати претърпените имуществени и неимуществени вреди ведно със законните лихви от влизане в сила на оправдателната присъда – 07.08.2019 г. до окончателното изплащане.

От ответника Прокуратурата на РБ е постъпил отговор, в който се излагат доводи за неоснователност на исковете и липса на законовите предпоставки за ангажиране отговорността на държавата.

Независимо от тежестта на обвинението, на ищеца била взета мярка за неотклонение „парична гаранция“. Самото производство протекло в разумни срокове. Лица от органите на ПРБ не били правили изявления пред медиите. Оспорва се и причинната връзка между повдигнатото обвинение и

здравословните проблеми на ищеца.

Претенцията от 200 000 лева за търпени неимуществени вреди ответникът счита за завишени и несъответна на икономическия стандарт в България.

Ответникът възразява и за претендираните суми за адвокатски хонорари в наказателното производство, тъй като ищецът имал право на разноски само за един адвокат.

Излага доводи и за неоснователност на иска за присъждане на заплатените от ищеца суми за здравноосигурителни вноски на обща стойност 356.21 лева.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, прие за установено следното от фактическа страна:

На 25.06.2014 г. С.М.Г.-Б., прокурор в ОП – гр. Плевен е подала сигнал до председателя на ДАНС за упражнен от И. Р., административен ръководител на ОП – Плевен, спрямо нея натиск във връзка със служебните ѝ задължения.

По жалба на прокурор С.М.Г.-Б. за извършени от административния ръководител на ОП – Плевен нарушения е образувана пр.пр. № 9-77/2014 г. по описа на СЗ „ПротИ.действие на престъпления, извършени от магистрати“.

На 25.06.2014 г. са снети обяснения от съдия в ОС – Плевен и прокурори при ОП – Плевен.

С писмо от 18.08.2014 г. материалите в преписката са изпратени на ДАНС за извършване на проверка.

На 06.10.2014 г. председателят на ДАНС е отправил искане до председателя на СГС за разрешаване използването на специални разузнавателни средства чрез оперативни способности по чл. 5 – 8 от ЗСРС – наблюдение, подслушване, проследяване, проникване и документиране на И. В. Р., поради получена информация за нередности в работата на ОП – Плевен, свързани с разпределение на дела, целенасоченото им водене в определена посока и нерегламентирани контакти от страна на прокурори с криминално проявени лица. Искането е уважено за посочения в него срок от 60 дни.

По искане от 02.12.2014 г., използването на СРС е разрешено за още 120 дни, считано от 05.12.2014 г.

Изготвено е веществено доказателствено средство след прилагане на

СРС на 02.04.2015 г. и 03.04.2015 г., приобщено като доказателство по ВНОХД № П-48/2017 г. на САС.

С постановление от 27.03.2015 г. е образувано досъдебно производство срещу неизвестен извършител – прокурор в ОП – Плевен за това, че на 13.06.2014 г. в гр. Плевен е склонявал длъжностно лице от прокурорските органи – С.М.Г.-Б., прокурор в ОП – Плевен, да наруши свое служебно задължение (да оттегли предложение до ОС – Плевен в частта му за прилагане на чл. 24 от НК спрямо И.Я.Я.) във връзка с правораздаването – престъпление по чл. 289 от НК.

С постановление от 17.04.2015 г. на следовател в СГП-СЗА И. В. Р. е привлечен като обвиняем за извършено в периода 13.06.2014 г. – 17.06.2014 г. престъпление по чл. 289, пр. 2 от НК и му е взета мярка за неотклонение „парична гаранция“ в размер на 3 000 лев, вносима в 7-дневен срок от предявяване на постановлението.

Призовката за явяването му за предявяване на постановлението е връчена на съпругата му на същата дата.

На 21.04.2015 г. е извършен разпит на обвиняемия.

На 24.04.2015 г. по сметка на СГП е внесена парична гаранцията от 3 000 лева.

По искане на главния прокурор, с решение по т. 23 от протокол № 22 от заседанието на ВСС от 30.04.2015 г., И.В. Р. е отстранен временно от длъжността прокурор, административен ръководител на ОП – Плевен, до приключване на воденото срещу него наказателно производство.

На 04.09.2015 г. разследването е предявено на И. Р. и на защитника му адв. Г. С..

На 07.09.2015 г. следовател в СЗА при СГП е изготвил писмено мнение за предаване на съд на обвиняемия И. В. Р. за престъпление по чл. 289, пр. 2 и пр. 3 вр. чл. 26, ал. 1 от НК.

От СГП е изготвен обвинителен акт и внесен в СГС. Образуваното НОХД № С-67/2015 г. е било насрочено за 09.03.2016 г. Производството е проведено по реда на съкратеното съдебно следствие.

Проведени са допълнително две съдебни заседания – на 11.04.2016 г. и на 13.06.2016 г., след което е постановена присъда № 3/13.06.2016 г. по

НОХД № С-67/2015 г. по описа на СГС, с която И. В. Р. е признат за невиновен в това, че в периода 11.06.2014 г. – 17.06.2014 г. в гр. Плевен, в сградата на Съдебната палата, в условията на продължавано престъпление, склонявал длъжностни лица от прокурорските и съдебни органи – С.М.Г.-Б., прокурор в ОП – Плевен и К.В.Г., съдия в ОС – Плевен, да нарушат свои служебни задължения във връзка с правораздаването, регламентирани в чл. 10 и в чл. 14, ал. 1 от НПК, като последователно убеждавал двамата магистрати: съдия К.Г., в качеството му на докладчик, председател и член на съдебния състав по ЧНД № 444/2014 г. по описа на ОС – Плевен, да вземе решение за неприлагане нормата на чл. 24 от НК по отношение на осъденото с отделни присъди (определения за одобряване на споразумение), постановени по НОХД № 1265/2014 г. по описа на РС – Плевен и по НОХД № 412/2014 г. по описа на ОС – Плевен, лице И.Я.Я. и прокурор С.М.Г.-Б., в качеството ѝ на наблюдаващ изпълнителна преписка № СП-7/2014 г. по описа на ОП – Плевен и представител на държавното обвинение по ЧНД № 444/2014 г. по описа на ОС – Плевен, да не поддържа искането си, направено в изготвен и внесен от нея прокурорски акт – предложение по чл. 306, ал. 1, т. 1 от НПК, от дата 05.06.2014 г. за увеличаване на общото най-тежко наказание по отношение на осъденото с отделни присъди (определения за одобряване на споразумение), постановени по НОХД № 1265/2014 г. по описа на РС – Плевен и по НОХД № 412/2014 г. по описа на ОС – Плевен, лице И.Я.Я. и отделните деяния, включени в състава на продължаваното престъпление са били извършени в периода 11.06.2014 г. – 13.06.2014 г. по отношение на К.В.Г. и в периода 13.06.2014 г. – 17.06.2014 г. – по отношение на С.М.Г.-Б. и го е оправдал по повдигнатото обвинение за извършено престъпление по чл. 289, пр. 2 и пр. 3 вр. чл. 26 от НК.

Срещу оправдателната присъда е подаден протест от ПРБ и на 13.01.2017 г. е образувано ВНОХД № П-2/2017 г. по описа на САС. Междувременно, с решение по т. 6 от протокол № 21 от проведено на 23.11.2016 г. заседание на Прокурорската колегия на ВСС, И. В. Р. е възстановен на длъжност „прокурор“ в ОП – Плевен, считано от датата на вземане на решението.

На 31.01.2017 г. е разгледано искането на ПРБ за отстраняване на И. Р. от длъжност на основание чл. 69 от НПК и с протоколно определение от 31.01.2017 г. искането е оставено без уважение.

След проведено на 21.02.2017 г. съдебно заседание съставът на САС се е произнесъл с решение на 22.03.2017 г., с което е потвърдил изцяло оправдателната присъда.

ПРБ отново е подала протест срещу акта на въззивната инстанция. С решение № 183/17.07.2017 г. по КНОХД № 508/2017 г. ВКС е отменил изцяло решението на САС и е върнал делото за ново разглеждане от друг съдебен състав на същия съд от стадия на съдебното заседание.

В насроченото за 18.10.2017 г. открито съдебно заседание по ВНОХД № П-48/2017 г. е извършен разпит на свидетел и делото е отложено за събиране на допълнителни гласни доказателства.

На 29.11.2017 г. са разпитани четирима свидетели и е даден ход на съдебните прения. На 31.08.2018 г. съдът е постановил решение, с което потвърдил изцяло присъда № 3/13.06.2016 г. по НОХД № С-67/2015 г. по описа на СГС.

Решението от 31.08.2018 г. е потвърдено от състав на ВКС с окончателно решение от 07.08.2019 г. по КНОХД № 1056/2018 г.

Приети са по делото заверено копие на лично кадрово досие на И. В. Р. и на декларация за имуществено състояние и интереси.

На 26.01.2015 г. И. Р. е сключил с „УниКредит Булбанк“ АД договор за потребителски кредит за сумата от 7 000 лева за срок от четири години.

Видно от амбулаторен лист № 1021 от 20.04.2015 г., И. Р. е посетил лекар с оплаквания от главоболие, гадене и лек световъртеж. След извършен преглед са му изписани медикаменти.

По данни от амбулаторен лист от 13.12.2015 г., от няколко месеца, след психотравма епизоди, Р. изпитвал почти постоянно главоболие, гръден дискомфорт в условията на високи стойности на артериалното налягане от 160/110 мм. Съобщил е за фамилна обремененост за остър миокарден инфаркт, захарен диабет тип 2, артериална хипертония, хронично предсърдно мъждене и з абатца с прекаран остър миокарден инфаркт, дългогодишна хипертония с преживяни два миокардни инфаркта и артериална хипертония.

На 15.12.2015 г. е издадена рецептурна книжка за закупуване на медикамент, контролиращ високото артериално налягане.

С решение на ТЕЛК от 09.09.2014 г. на В.Г.Р. е определен 52% трайно намалена работоспособност за срок от 3 години.

Видно от удостоверение от 12.11.2003 г., И. В. Р. и В.Г.Р. са сключили граждански брак на 12.11.2003 г. На 05.05.2004 г. е родена дъщеря им Ц., на 09.06.2009 г. – синът им И. и на 15.01.2015 г. – дъщеря им Г., съгласно приложените към исковата молба удостоверения за раждане.

Приети са по делото решения за регистрация на Асоциация на прокурорите в България и за промени в сдружението, договори за правна защита и съдействие в наказателното производство, удостоверение от НАП и справка за общите задължения на И. В. Р. за здравни осигуровки.

По делото са ангажирани гласни доказателства за търпените от ищеца неимуществени вреди от повдигане и поддържане на обвинение.

Свидетелят И. Й., колега на И. Р. в ОП – Плевен, разказва, че познава ищеца от 2000 г. като прокурор в РП – Плевен. Р. бил усмихнат, разговорлив, контактен и с чувство за хумор. Стремил се да помогне на хора с проблеми. Притежавал много добри познания в областта на наказателното право. Участвал във всички форми за повишаване на квалификацията си и се ползвал с уважение от съдиите, следователите и полицаите, с които работел. През април 2014 г. с решение на ВСС свидетелят заел длъжността „заместник окръжен прокурор и заместник на окръжния ръководител“, а Р. бил окръжен прокурор на ОП – Плевен.

В началото на 2015 г. на ищеца повдигнали обвинение, докато отсъствал от страната, поради служебна командировка в Германия. От там Р. му се обадил по телефона и му казал, че предстои да му повдигнат обвинение. Призовката била връчена на съпругата му. Няколко дни след завръщането от Германия, с решение на ВСС ищецът бил отстранен от длъжност. Обвинили го за осъществяване на натиск по отношение на прокурор и съдия по възложени им дела. Докато бил отстранен от длъжност, свидетелят и Р. се срещали рядко, тъй като ищецът се затворил в себе си, не желал да се среща и да контактува с колегите си; изпитвал притеснение и срам от случващото се. При случайни срещи в града Р. твърдял, че е несправедливо обвинен и че е невинен.

Делото намерило широк отзвук сред съдии, прокурори и следователи в Плевен и в цялата страна, защото Р. бил първият административен ръководител, привлечен към наказателна отговорност. На семинари колегите

се интересуваха от развоя на делото и изразяваха мнение, че това е вследствие на лоши отношения в колектива на ОП - Плевен.

Р. търсел съвет от Й. за кардиолог, защото имал силни болки в гърдите и не можел да спи. Впоследствие свидетелят разбрал, че е назначена терапия на Р.. Ищецът споделял с Й. и за паричните проблеми, които има и за взети заеми за отглеждане на трите му деца. Голямата дъщеря на ищеца тренирала тенис и постигала добри резултати. Поради липса на средства, прекъснали допълнителните курсове на децата.

През 2003 г. Й. се запознал със съпругата на ищеца. Тя имала решение на ТЕЛК и не работела.

Р. се оплаквал от подмятанията на хората в града, че е престъпник, без да е осъден. Отказвал да присъства на празнични служебни сбирки в очакване делото да приключи. След възстановяване на работа и преди края на наказателното производство Р. бил прокурор в ОП - Плевен. Трудно възобновил отношенията си с колегите, защото се притеснявал да не им навреди кариерно, да не ги заподозрат, че му симпатизират или че са близки приятели с него. Заради предпазливото поведение на Р. и притеснението му да се среща с лица от криминалния контингент и съдии в съдебните зали, се взело решение да бъде разпределен в административния отдел на ОП – Плевен.

Имало и слухове, че е подслушван по телефона, което притеснявало и колегите при общуването с Р..

Психически И. бил твърде изхабен. Влизал по делата под напрежение, защото част от лицата, осъдени по негови обвинителни актове, били свидетели по образуваното срещу него дело. Споделял, че е много разстроен от това, че е подсъдим и очаквал, че ще бъде несправедливо осъден. Не успял да довърши първия си мандат като административен ръководител на ОП - Плевен. Няма и възможност за кариерно развитие. По време на следващия конкурс вече бил обвиняем и това му попречило да участва в него.

Преди да стане окръжен прокурор за два мандата заемал длъжността „районен прокурор на РП – Плевен“. Ползвал се с известност в града. И. Р. бил и заместник председател на Асоциацията на прокурорите в България. От основаване на Асоциацията участвал в нея. Ръководел и международен екип

за разследване с магистрати от Германия и по този повод имал изяви в средствата за масова информация.

Свидетелят лично не е възприел изявления, в които някой да нарича И. Р. престъпник, но във фоайето пред съдебните зали в Палата в Плевен чувал коментари на хората, че плевенската прокуратура е съставена само от престъпници, щом техният ръководител е с повдигнато обвинение.

Привличането към наказателна отговорност на Р. се превърнало във водеща новина в медиите, обявена и на официалния сайт на Прокуратурата. Липсвали новини и за развитието на делото, и за окончателната оправдателната присъда.

Със съпругата си Виктория Р.а ищецът сключил брак през 2003 г. Като свидетел в настоящото производство Р.а разказва, че И. имал добра кариера - окръжен прокурор на ОП - Плевен, заместник председател на Асоциацията на прокурорите в България. От 2015 г. нещата се променили. Свидетелят Р.а била у дома с децата си, когато ѝ се обадил директорът на полицията в Плевен с молба да се срещнат, за да ѝ връчи призовка за И., който по това време бил в служебна командировка извън страната. Директорът ѝ казал, че от София по спешност му наредели да връчи призовка, с която привличат И. Р. като обвиняем за извършено престъпление. Р.а изпаднала в шок от чутото. Веднага се обадила на съпруга си, който я успокоил, че е станала грешка. При повторен разговор И. звучал притеснен, което не било типично за него, и започнал да я разпитва какво са ѝ казали и дали децата са разбрали за проблема.

На следващия ден ѝ съобщил, че има вероятност да го задържат още на летището и затова да вземе децата при пристигането му, за да ги види, както и да му носи дрехи и тоалетни принадлежности. При пристигането в България не го задържали, но Р. изглеждал блед и много притеснен. Разполагал само с един ден – неделя, за да намери адвокат, защото в понеделник трябвало да се яви за предявяване на обвинението. След като това се случило, И. веднага подал молба за отпуск, защото изпитвал неудобство от колегите си. В понеделник вечерта новината била разгласена по всички медии и се превърнала във водеща такава: „Прокурор, обвинен в престъпление“, придружена със снимка. В Плевен започнали коментари, които продължили дълго.

И. се затворил в себе си. Бил стресиран, уплашен и се чувствал унижен. Тежко понесли вестта и родителите на И. и на съпругата му. 11-годишната им дъщеря не можела да повярва, че баща ѝ се борел с престъпниците и изведнъж самият него наричали престъпник. Съучениците ѝ също коментирали и ѝ се подигравали. Детето питало дали баща ѝ наистина е престъпник.

Сумата за паричната гаранция от 3 000 лева заплатили чрез заем от бащата на И..

След отстраняване от работа Р. не получавал заплата и това допълнително го притеснило. Средствата за издръжката на семейството били само от обезщетението за майчинство на свидетелката и от инвалидната ѝ пенсия. Разчитали на помощта на родителите си. Третото им дете по това време било на три месеца. И. се притеснявал и че не може да работи друго. Това продължило около две години, през които не се занимавал с нищо. Затворил се въщи и не искал да излиза навън. Посещенията на децата на езикови школи и спортни занимания приключили.

Поради изпитания стрес се влошило здравето на И.. Първоначално не искал да ходи на лекар, защото нямали достатъчно средства, за да закупи лекарства, ако такива му бъдат изписани. Не били заплатени и здравните му осигуровки, което означавало, че трябвало да посещава частни кабинети. Развил хипертония, сърцето го стягало и имал постоянно главоболие.

След възстановяването на работа от ВСС, ПРБ отново поискала да го отстрани от длъжност. Притеснявал се, че, макар и невинен, може да го осъдят с назидателна цел и да стане изкупителна жертва.

И. се ужасил и от факта, че в продължение на шест месеца е бил следен, подслушван и сниман. Затова станал мнителен, непрекъснато се оглеждал, а в дома си проверили за подслушвателни устройства.

Преди повдигане на обвинението И. имал кариерни амбиции, работел с желание и отдаденост и многократно го награждавали. Новината, че е оправдан не била съобщена нито в медиите, нито от прокуратура. В очите на хората И. останал нереабилитиран.

Въпреки че работел като прокурор и изпълнявал задълженията си, нямал шанс за кариерно развитие и израстване.

При така установените обстоятелства съдът направи следните правни изводи:

Предявени са обективно съединени искиове с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3, пр. 1 от ЗОДОВ.

Отговорността на държавата по ЗОДОВ е специална деликтна отговорност в сравнение с общата деликтна отговорност по чл. 45 и сл. от ЗЗД и произтича от общото задължение на нейните органи да зачитат правата и законните интереси на гражданите и юридическите лица. Тя има обективен характер, възниква при наличие на изрично предвидените в ЗОДОВ предпоставки и не е обусловена от наличието на вина на длъжностното лице, причинило вредата (чл. 4 от ЗОДОВ).

В случая отговорността на държавата е ангажирана за причинени на ищеца неимуществени вреди от действия на органите на прокуратурата – обвинение в извършване на престъпление, за което И. Р. е признат за невиновен с влязла в сила оправдателна присъда.

Доказателствената тежест за установяване на предпоставките за възникване на отговорността е на ищеца.

Не се спори между страните и от приложените по делото писмени доказателства се установяват следните обстоятелства:

По подаден от прокурор при ОП – Плевен сигнал е започнала проверка по отношение на И. Р., като за периода 06.10.2014 г. – 05.06.2015 г. са използвани специални разузнавателни средства.

На 27.03.2015 г. е било образувано наказателно производство и с постановление от 17.04.2015 г. Р. е бил привлечен като обвиняем за извършено престъпление по чл. 289, пр. 2 от НК. На 15.09.2015 г. в СГС е внесен обвинителен акт срещу И. Р. за престъпление по чл. 289, пр. 2 и пр. 3 вр. чл. 26, ал. 1 от НК. На 07.08.2019 г. наказателното производство е приключило с влязла в сила оправдателна присъда.

В настоящото производство се доказва осъществяване на деянието, от което ищецът твърди да са му причинени вреди и поради това съдът приема за основателна претенцията за обезщетение – обвинение в извършване на престъпление, наказателното производство по което е приключило с влязла в сила оправдателна присъда.

Ищецът дължи да докаже и наличие на причинна връзка между вредите, чието обезщетяване се претендира, и приложената спрямо него наказателна репресия.

Паричният еквивалент на претърпените неимуществени вреди се определя по правилата на § 1 от ЗР на ЗОДОВ вр. чл. 52 от ЗЗД и се основава на доказаните в производството обстоятелства, попадащи в съдържанието на твърдените неблагоприятни последици от воденото наказателно производство – тежестта на обвинението, продължителността на наказателното преследване, личността на увредения, данните за здравословното и психическо му състояние и търпените от него негативни последици, настъпилите промени в отношенията в семейството, в начина на жи.т и репутация на лицето в обществото (решение № 281/21.06.2012 г., гр.д. № 1240/2011 г., IV г.о. на ВКС и определение № 598/03.07.2017 г. по гр.д. № 5508/2016 г., III г.о. на ВКС).

Установява се от данни в личното кадрово досие на ищеца, че от 25.11.1998 г. И. В. Р. последователно е заемал длъжностите младши прокурор в РП – Плевен, прокурор в РП – Плевен, зам. районен прокурор на РП – Плевен, районен прокурор на РП – Плевен, административен ръководител районен прокурор на РП – Плевен, административен ръководител окръжен прокурор на ОП – Плевен, до 30.04.2015 г., когато е временно отстранен от длъжност до приключване на воденото срещу него досъдебно производство.

На 23.11.2016 г. с решение на прокурорската колегия на ВСС И. Р. е възстановен на длъжност прокурор в ОП – Плевен, която заема и до момента.

Докато е заемал длъжността на административен ръководител окръжен прокурор на ОП – Плевен, по подаден на 24.06.2014 г. сигнал от прокурор в ОП – Плевен е започнала предварителна проверка, като на следващия ден са снети обяснения от К.Г., съдия в ОС – Плевен, С.Г.-Б., Г.А. и Р.К. – прокурори в ОП – Плевен. В резултат на проверката е счетено, че са налице достатъчно данни за извършено от прокурор в ОП – Плевен престъпление по чл. 289 от НК и с постановление от 27.03.2015 г. е образувано досъдебно производство.

Във връзка с началния момент на упражнената спрямо Р. наказателна репресия, съдът съобрази възприетото в решение № 322/21.10.2013 г. по гр.д. № 4097/2013 г. на ВКС, IV г.о. Наказателното преследване обхваща периода и

на предварителната проверка, щом тя е последвана от повдигане на обвинение. Затова и в случая, по аргумент от нормата на чл. 212, ал. 2 от НПК, началото на проведените спрямо И. Р. следствени действия датират от 25.06.2014 г. В периода до формалното образуване на ДП № 108/2015 г. на 27.03.2015 г. по отношение на Р. са използвани специални разузнавателни средства, довели до намеса в личния му жи.т и до нарушаване на неприкосновеността му.

С постановление от 17.04.2015 г. И. В. Р. е бил привлечен като обвиняем за престъпление по чл. 289 от НК, за което се предвижда наказание от една до шест години лишаване от свобода. Обвинението се е отнасяло до неправомерно вмешателство във вътрешното убеждение на прокурор и на съдия във връзка с произнасяне прилагане на чл. 24 от НК.

Интензитетът на настъпилите за Р. негативни последици се определя от начина на призоваването му за предявяване на постановлението за привличането му като обвиняем – докато е в служебна командировка. Връчването на призовката на член на семейството му е предизвикало смут както у самия ищец, така и у съпругата му и у 11-годишната дъщеря на Р. – Ц.. Неизвестността и напрежението до завръщането му в България са дали началото на поредица от негативни последствия за качеството на жи.т на ищеца, за неговото физическо и психическо състояние, които не са преодолени и до момента.

Дадените от свидетелите Й. и Р.а показания съдът кредитира като последователни, конкретни и съответни на останалия доказателствен материал по делото. От тях се установява, както и от многобройните публикации в пресата, разпечатки от които са приети по делото, че новината за обвинението в натиск върху колега е намерила широк отзвук в обществото. Тя е била публикувана и на официалния сайт на прокуратурата, с което е станала достояние на всички магистрати от прокурорските органи.

В сравнително малък град като Плевен подвеждането под наказателна отговорност на прокурор е новина, предизвикваща интерес и бурни коментари в обществото. У гражданите е възникнало естествено съмнение за извършени от Р. престъпни действия във връзка с работата му, след като е намерено основание да му бъде повдигнато обвинение. Разгласяването на обвинението в медийното пространство е генерирало огромен негативизъм

спрямо Р.. Разликата между обвинение в престъпление и влизане в сила на присъда, с който е признат за виновен в извършването му, не е отчетено при формиране на отношението на обществеността към ищеца. Позорният факт на привличането му към наказателна отговорност за тежко умишлено престъпление е повлиял върху доброто му име на професионалист, с което несъмнено се е ползвал до момента; върху самочувствието му и общуването му с околните. Като обвиняем ищецът не е имал сили, нито възможност, да изрази позицията си, да обясни нелепостта на ситуацията, освен че такъв опит би прозвучал като оправдание за действия, представени от обвинението като престъпни.

Тежестта на последиците от обвинението е повлияна и от заеманата до момента длъжност от И. Р. на окръжен прокурор на ОП – Плевен. Функцията си на административен ръководител през 2011 г. е заел въз основа на преценка за притежавани високи професионални и нравствени качества, с положителна комплексна оценка „много добра“ от последното атестиране и без налагани дисциплинарни наказания (чл. 169, ал. 1 от ЗСВ). През целия период на магистратската си кариера до 2015 г. Р. не само е бил награждаван и поощряван, но и е получил признание и висока оценка от прокурора на Бремен, Германия за работата си в екипа по разследване на трафик на хора.

От тази длъжност той е бил временно отстранен с решение на ВСС от 30.04.2015 г., след което са произтекли множество вредни последици за Р. – публично унижение, притеснение от липсата на средства за посрещане нуждите на членовете на семейството си, сред които тримесечно бебе, за обслужване на кредити, за здравето на възрастните си родители и др. Семейството на ищеца, и особено децата му, са били лишени от развитие на заложите си поради недостиг на финансов ресурс за осигуряване посещението на допълнителни занимания. Отделно от това, у 11-годишната Ц. са възникнали естествени съмнения за качествата на баща ѝ, които до момента е била убедена, че той притежава. Провокирана от реакцията на съучениците си, авторитетът на Р. в очите ѝ е бил компрометиран и това допълнително е подсилило чувството на безсилие у ищеца да убеди дъщеря си в собствената си невинност. Безизходицата, в която е изпаднал, е довела да силно влошаване на психическия му комфорт. Израз на това е промененото му поведение на затворен и потиснат човек, лишен от възможност да полага труд, да бъде пълноценен баща и съпруг и да води нормален начин на жи.т.

Вместо това се е дистанцирал от приятели и колеги, изпитвайки неудобство от унижението, на което е подложен. Притеснението се е пренесло и върху грижите му за домакинството. Отказвал е да излиза извън дома си за пазар или други дейности, поради от смущение от гражданите на Плевен, сред които се ползвал с известност. Това състояние на самоизолация е продължило повече от една година и половина, до 23.11.2016 г., когато е възстановен на работа.

Душевният смут се е отразил на съня и на здравословното състояние на Р.. По данни от амбулаторния лист от 13.12.2015 г., при И. Р. е налице фамилна обремененост, което предполага повишен риск от заболяване на ищеца поради наследствения характер на кардиологичното заболяване. Налице е пряка причинно-следствена връзка с процесното наказателно производство. Потенциалната възможност за поява на проблеми поради фамилна обремененост се е реализирала с повдигането на обвинение и особено след внасянето на обвинителен акт в съда през септември 2015 г. В резултат на продължителния стрес, на който е бил подложен, Р. е попаднал сред пациентите, нуждаещи се от прием на специални медикаменти за контролиране на високото артериално налягане и съпътстващото го главоболие.

Естествени са чувствата на тревога и шок у магистрат, който е призван да повдига и поддържа обвинение срещу лица, извършили престъпления, когато бъде подложен на несправедлива наказателна репресия. На всички проведени съдебни заседания, общо девет на брой, Р. се е явявал лично, като при всяко заставане на мястото на подсъдимия в съдебната зала той е усещал безсилието си срещу нелепото обвинение, съчетано със страх, че именно поради високата обществена длъжност, която е заемал, е възможно да бъде несправедливо осъден, „за назидание“. Този страх е допълнително подсилен от връщането на делото от ВКС за ново разглеждане от състав на САС.

Прокуратурата, чрез своите представители, не влияе върху срока на разглеждане на делото в съдебната фаза. Нейна е функцията обаче по повдигане и поддържане на обвинението до окончателна проверка на оправдателната присъда на състава на СГС във въззивната и касационната инстанция. Действията по наказателно преследване са сложили началото на процес, който закономерно се развИ.В.съдебната фаза. Затова и отговорност

за изначално неоснователното обвинение носи прокуратурата, включително за вредите през целия срок на наказателното производство. Мотивите на първоинстанционния съд за несъставомерност на деянието, за автор на което се сочи ищецът в настоящото производство, не са били достатъчно убедителни, за да не се протестира оправдателната присъда. Вместо това, от 13.06.2016 г., когато е постановена оправдателна присъда, но ищецът все още е бил отстранен от длъжност, до 07.08.2019 г., за повече от три години, Р. е бил подложен на допълнителен стрес, а след възстановяване на работа – и на изолация и дистанцираност от колегите си, благодарение на „упоритостта“ на обвинението да докаже правотата си.

Формалната продължителността на наказателното производство е повече от пет години, но вредните последици от обвинението Р. търпи и след приключването му. Освен че до широката общественост не е доведена новината за претърпялото „фиаско“ обвинение, съмненията у околните, че е извършил престъпление, не са категорично опровергани. Не са изличени срамът и обидата от накърняване на доброто му име, а в периода от 23.11.2016 г. до влизане в сила на оправдателната присъда на 07.08.2019 г., Р. умишлено е ограничавал контактите си с колегите, за да не им навреди и да ги заподозрат, че симпатизират на „престъпник“ или че са близки приятели с него (в този смисъл са показанията на свидетеля Й.).

Действително, по отношение на ищеца е взета мярка за неотклонение „парична гаранция“ и правото му на свободно придвижване не е било ограничено, но и тази мярка се е оказала твърде тежка за Р., който е имал значителни финансови ангажименти след раждане на третото му дете на 15.01.2015 г.

Нанесените поражения от наказателното преследване са оставили незаличим отпечатък върху авторитета на Р. сред колегите му и върху репутацията му в обществото. „Известността“ му на „прокурор, извършил престъпление срещу правосъдието“ провокира недоверие към личността и доброто име на ищеца, както и към професионалното му достойнство. Наказателното преследване е породило и у него самия чувство на несигурност и неудобство при изпълнение на служебните му задължения по повдигане и поддържане на обвинение, което е мотивирало преместването му в административния отдел на ОП – Плевен.

Медийният шум и уронването на престижа на И. Р. препятстват кариерното му развитие, предвид създаденото вече предубеждение към висотата на нравствените му качества.

Преустановено е и участието на ищеца в ръководството на сдружение „Асоциация на прокурорите в България“. Докато през 2010 г. е бил избран за член на УС на Асоциацията със завидно мнозинство, видно от протокол от отчетно-изборното събрание на 12.06.2010 г., привличането му към наказателна отговорност през 2015 г. и особено отстраняването му от длъжност, са дискредитирали доверието в него, за да се стигне до заличаването му като член на УС с решение от 20.09.2016 г. (л. 126 от делото).

Естеството на незаконосъобразните действия спрямо ищеца е причина за трайни промени в личността и здравословното му състояние; за непоправими вреди за качеството на професионалния му жИ.т и на социалните му контакти. Претендираното обезщетение от 200 000 лева е справедливо и съобразено с особеностите на случая: обвинението е за тежко умишлено престъпление в област на професионалната реализация на ищеца и, независимо от оправдателната присъда, то е преградило възможността му за професионална изява и развитие. Обвинението е повдигнато по време на първия мандат на И. Р. като административен ръководител на ОП – Плевен, който е останал недовършен от него. Негативен отпечатък е поставен върху авторитета на ищеца и името му на професионалист. Магистратската професия, очакванията и изискванията на обществото към него за почтеност и спазване на законите са изключително завишени. Затова и незаконното обвинение за извършване на престъпление е получило така силно негативно отражение върху неимуществената сфера на ищеца. Тези съображения, цитирани и в актове на ВКС (решение № 267/26.06.2014 г. по гр.д. № 820/2012 г. на ВКС, IV г. о., решение № 344/24.11.2014 г. по гр.д. № 2378/2014 г. на ВКС, IV г. о., определение № 617/11.07.2022 г. по гр.д. № 1158/2022 г. на ВКС, III г. о.), мотивират настоящият съдебен състав да уважи изцяло ищцовата претенция за обезщетяване на неимуществените вреди. Пострадал е личният жИ.т на Р., в който е допуснато неоснователно вмешателство чрез използване на СРС. Търпял е потискащата атмосфера в отношенията с близките си и безсилието да обясни на достатъчно зрялото си дете причината да се стигне до атаката срещу личността му. Понасял е лишенията на

семейството си и негативните последици за стандарта му на жИ.т до април 2015 г.

Съзнанието за сринат авторитет и предизвикателството да се справи с поражения върху личния и професионалния му жИ.т изискват мобилизиране на значителен личностов ресурс за възвръщане на положението отпреди 2015 г., което изглежда и към момента непостижимо.

Приетото за основателно от настоящия съдебен състав обезщетение от 200 000 лева се дължи ведно със законната лихва от датата на влизане в сила на оправдателната присъда – 07.08.2019 г.

Частично основателна е претенцията на ищеца за заплащане на обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в процесуално представителство в съдебната фаза на наказателния процес: 4 400 лева за защита по НОХД № С-67/15 г. по описа на СГС, от които 2 000 лева по договор за правна защита и съдействие с адв. А. К. и 2 400 лева – по договор с адвокатско дружество „Доковска, Атанасов и съдружници“, 3 200 лева за защита по ВНОХД № П-2/2017 на САС, от които 2 000 лева – на адв. А. К. и 1 200 лева – на горепосоченото адвокатско дружество, 2 200 лева за защита по КНОХД № 508/2017 г. на ВКС, от които 1 000 лева на адв. А. К. и 1 200 лева – на адвокатското дружество, 1 960 лева за защита по ВНОХД № П-48/2017 г. на САС, от които 1 000 лева на адв. А. К. и 960 лева – на адвокатското дружество и 1 000 лева – на адв. А. К. за защита по КНОХД № 1056/2018 г. на ВКС.

При преценка на представените по делото договори и данните от съдебната фаза в наказателното производство, съобразявайки действащите към периода 2015 г. – 2018 г. разпоредби на Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в частта относно възнагражденията за наказателни дела за една инстанция, съдът намира следното:

На първо място, настоящият съдебен състав не споделя възражението на представителя на ответника, че Р. има право на възнаграждение за един адвокат. Нормата на чл. 78, ал. 1 от ГПК е приложима в гражданското съдопроизводство и не е съответна на подобна норма за възнагражденията, платими от подсъдимия в наказателния процес. В този смисъл е решение № 119/18.04.2019 г. по гр.д. № 4522/2017 г. на ВКС, IV г.о., което се позовава на ТР № 1/11.12.2018 г. по тълк.д. № 1/2017 на ОСГК на ВКС.

На следващо място, съдът не е обвързан от нормата на чл. 78, ал. 5 от ГПК, а

преценява предмета на предявения иск, като установява наличието или отсъствието на причинна връзка между незаконното обвинение и претендираната имуществена вреда, за да определи размера на дължимото обезщетение, съгласно указанията в горесцитираното тълкувателно решение. На преценка подлежи действителната правна и фактическа сложност на наказателното дело и дали незаконно обвиненият е положил дължимата грижа при уговарянето на адвокатското възнаграждение, предвид вида и тежестта на обвинението, интензитета на приложената процесуална принуда и очакваните усилия и труд, които адвокатът дължи при осъществяването на защитата. В случая тежестта на обвинението е за продължавано престъпление, включващо две отделни деяния. Нужните усилия за адекватна и ефективна защита, предвид особеностите на случая, оправдават ангажиране на повече от един адвокат за защита в съдебната фаза на процеса. Броят на проведените съдебни заседания при първоинстанционно разглеждане на делото по обвинение на магистрат в тежко умишлено престъпление против правосъдието, при условие на продължавано престъпление, активното участие на всеки от процесуалните представители на Р. не само в продължителните по време трите съдебни заседания, но и отделеното от тях време за проучване на делото, видно от контролния лист по НОХД № С-67/15 г. по описа на СГС, обосновават признаване на разноски за процесуално представителство в заплатения от Р. размер от 2 900 лева. Тук следва да се отбележи, че на л. 130 от делото се намира договор за правна защита и съдействие за договорен на 28.01.2016 г. между И. Р. и адв. А. К. хонорар от 2 000 лева за защита по НОХД № С-67/15 г., от които заплатени в брой са 500 лева. На лист 36 от НОХД № С-67/15 г. по описа на СГС е подвързан договора от 28.10.2016 г., в който след сумата от 500 лева, с различна химикална паста е дописана сумата от „1 500 лева в брой“. Отделно от това, общата стойност на заплатеното възнаграждение от 4 400 лева за защита за една инстанция по наказателно дело с горепосочения предмет надвишава съществено разумния и обичаен размер на дължимото възнаграждение. Сумата от 2 900 лева е в рамките на допустимото и съответно на размера на хонорара по чл. 13, ал. 1, т. 3 и чл. 14, ал. 2 от Наредба № 1/2004 г., съобразно особеностите на конкретния случай.

Що се отнася до защитата по ВНОХД № П-2/17 г., във въззивната инстанция са проведени две съдебни заседания, като първото от тях е по искане на

ответника за прилагане на мярка по чл. 69 от НПК -отстраняване на И. Р. от длъжност. Второто съдебно заседание е проведено без извършване на допълнителни процесуално-следствени действия. Сумата от 3 200 лева надвишава четирикратно минималния размер, при съобразяване и на разпоредбата на чл. 13, ал. 1, т. 8 от Наредба № 1/2004 г. (ред. ДВ, бр. 84/2016 г.). За адекватна на оказаната защита и съдействие съдът намира сумата от 2 000 лева.

Пред ВКС е проведено едно съдебно заседание с продължителност по-малко от 10 минути, поради което присъждане на имуществени вреди за заплатено адвокатско възнаграждение над сумата от 1 000 лева е неоправдано.

При прилагане на горепосочените критерии за продължителност на съдебните заседания по ВНОХД № П-48/2017 г. и извършените следствени действия, съдът преценява възнагражденията на обща стойност от 1 960 лева за разумни и в рамките на допустимите за получаване на необходимата правна защита и съдействие на Р..

Изцяло основателно е и искането за присъждане на допълнителни 1 000 лева имуществени вреди за заплатен адвокатски хонорар за представителство по КНОХД № 1056/2018 г.

По гореизложените съображения, съдът приема за основателна претенцията за имуществени вреди, изразяващи се в направени разноски за защита във воденото срещу Р. наказателно производство, до размера на сумата от 8 860 лева.

Изцяло основателно е искането на ищеца да му бъдат заплатени направените от него разходи за здравни осигуровки, които е заплатил за времето, през което е бил отстранен от длъжност – 01.05.2015 г. – 23.11.2016 г.

На първо място, в служебна бележка от ОП – Плевен изрично е посочено, че за периода 01.05.2015 г. – 22.11.2016 г. за И. Р. са начислени и внасяни единствено вноски за фонд „Пенсии“, но не и здравноосигурителни вноски.

От приетото по делото и неоспорено от ответника платежно нареждане от 11.07.2017 г. се установява, че И. В. Р. е заплатил здравноосигурителни вноски по сметка на НЗОК в размер на 356.21 лева. Съгласно справка на НАП (л. 146 от делото), дължимите за процесния период здравноосигурителни вноски възлизат на сумата от 314.72 лева. За горницата до 356.21 лева ищецът

е заплатил мораторни лихви, които следва да останат в негова тежест.

Отделно от това, недопустимо е начисляване на лихви върху лихви, предвид искането за присъждане на лихви върху глобалната сума от 356.21 лева.

Претърпените имуществени вреди в резултат на отстраняването са пряка и непосредствена последица от незаконното обвинение, поради което следва да бъде ангажирана отговорността на прокуратурата за заплащане на здравноосигурителните вноски до доказания в настоящото производство размер от 314.72 лева.

Съгласно чл. 10, ал. 3, изр. 1 от ЗОДОВ ответникът дължи на ищеца разноските за производството и възстановяване на заплатената държавна такса в размер на 20 лева.

Ищецът има право и на разноски за възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска. В случая на ищеца е оказана безплатна правна помощ, на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗАдв. от адв. Б.. Възнаграждението възлиза на сумата от 13 174.65 лева, а съразмерно на уважената част от исковете – 12 930.99 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3, пр. 1 от ЗОДОВ, Прокуратурата на Република България, с адрес гр. София, бул. „Витоша“ № 2 да заплати на И. В. Р., ЕГН *****, с адрес гр. Плевен, ул. „П. Р. **** сумата от 200 000 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от повдигане и поддържане на обвинение в престъпление по чл. 289, пр. 2 и пр. 3 вр. чл. 26, ал. 1 от НК, за което е постановена окончателна оправдателна присъда, ведно със законната лихва от 07.08.2019 г. до окончателното изплащане; сумата от 8 860 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в разходи за адвокатски възнаграждения в наказателното производство, ведно със законната лихва от 07.08.2019 г. до окончателното изплащане, като отхвърля иска за горницата до 12 760 лева; сумата от 314.72 лева, представляваща имуществени вреди, изразяващи се в заплатени здравни осигуровки за периода 01.05.2015 г. – 22.11.2016 г., ведно със законната лихва от 07.08.2019

г. до окончателното изплащане, като отхвърля иска за горницата до 356.21 лева.

ОСЪЖДА, на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, Прокуратурата на Република България, с адрес гр. София, бул. „Витоша“ № 2 да заплати на И. В. Р., ЕГН *****, с адрес гр. Плевен, ул. „П. Р. **** сумата от 20 лева разноси за производството.

ОСЪЖДА, на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ вр. чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗАдв., Прокуратурата на Република България, с адрес гр. София, бул. „Витоша“ № 2 да заплати на адвокат О. И. Б., с адрес гр. Русе, ул. ****, партер сумата от 12 930.99 лева адвокатско възнаграждение за производството.

Решението може да се обжалва пред САС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____